

Sygn. akt V U 1422/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 listopada 2020 r.

**Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w następującym składzie:**

Przewodniczący: Sędzia Beata Łapińska

Protokolant: st. sekr. sądowy Karolina Rudecka

po rozpoznaniu w dniu 28 października 2020 r. w Piotrkowie Trybunalskim na rozprawie

sprawy z wniosku J. T.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. Oddział w Z.

o emeryturę górniczą

na skutek odwołania J. T.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. Oddział w Z.

z dnia 27 września 2019 r. sygn.: (...)

- 1. zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje wnioskodawcy J. T. prawo do emerytury górniczej od dnia (...);**
- 2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. na rzecz wnioskodawcy kwotę 180,00 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.**

VU 1422/19

UZASADNIENIE

Zaskarżoną decyzją z dnia 27 września 2019 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił po raz kolejny J. T. prawa do emerytury górniczej. W uzasadnieniu organ rentowy podniósł, iż skarżący nie udowodnił żadnego okresu pracy górniczej.

Powyższą decyzję zaskarżył odwołaniem J. T. wnosząc o jej zmianę i zaliczenie mu do okresu pracy górniczej okresu od 1982 r do nadal, kiedy to wnioskodawca będąc zatrudnionym w (...) B. pracował jako kierowca – operator sprzętu technicznego na odkrywce.

Na rozprawie w dniu 22 lipca 2020 r. pełnomocnik wnioskodawcy sprecyzował odwołanie wnosząc o zaliczenie skarżącemu do okresu pracy górniczej okres od 1 stycznia 1993 r. do 27 września 2019 r. tj. do dnia wydania decyzji, podnosząc, iż w prawomocnej sprawie VIII U 583/12 Sąd Okręgowy w Gliwicach rozpoznając pierwszy wniosek wnioskodawcy o emeryturę górniczą nie zaliczył mu okresu od 1989 r. do 1992 r. zatem ten okres nie może być powtórnie oceniany.

Pełnomocnik organu rentowego w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

ustalił następujący stan faktyczny :

J. T. urodził się (...) . W okresie od dnia 26 października 1982 r. do nadal zatrudniony jest w (...) S.A.

Decyzją z dnia 7 lutego 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił J. T. prawa do emerytury górniczej wskazując, że z wymaganych z art. 50 c ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS 25 lat pracy górniczej na dzień 14 listopada 2011 r. (data złożenia pierwszego wniosku o emeryturę górniczą) udowodnił jedynie 20 lat , 7 miesięcy i 8 dni takiej pracy. Do pracy górniczej ZUS nie zaliczył mu wówczas okresów od 1982 r. do 31 grudnia 1992 r, uznając, iż stanowisko kierowcy nie jest pracą górniczą i nie figuruje w załączniku nr 2 rozporządzenia z dnia 23 grudnia 1994 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach wyrokiem z dnia 5 grudnia 2012 r. zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury górniczej począwszy od 6 listopada 2011 r.

Na skutek apelacji organu rentowego Sąd Apelacyjny w Katowicach orzeczeniem z dnia 26 listopada 2013 r. uchylił powyższy wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania. Sąd II instancji wskazał , że Sąd Okręgowy winien zbadać charakter pracy skarżącego od 1 marca 1989 r. do 31 grudnia 1992 r. gdyż Sąd nie ocenił charakteru pracy wnioskodawcy z tego okresu.

Po ponownym rozpoznaniu sprawy wyrokiem z dnia 10 września 2014 r. wydanym w sprawie VIII U 347/14 Sąd Okręgowy w Gliwicach ostatecznie oddalił odwołanie J. T. od decyzji z dnia 7 lutego 2012 r. , a w uzasadnieniu podniósł, iż w okresie od 1982 dr do 31 grudnia 1992 r. kiedy skarżący pracował jako kierowca przewożąc części zamienne nie wykonywał on pracy górniczej. Sąd ten uznał, iż dopiero od 1 stycznia 1993 r. kiedy to przydzielono mu samochód z napędem i kiedy zaczął jeździć do wkopu rozpoczął pracę związaną z przewozem i rozładunkiem nadkładu i urobku i od tego dnia można uznać, że wykonywał on pracę górniczą. Zaliczenie mu jednak okresu od dnia 1 stycznia 1993 r. okazało się niewystarczające i dlatego odwołanie musiało zostać oddalone. Sąd Apelacyjny w Katowicach wyrokiem z dnia 17 listopada 2015 r. oddalił apelację wnioskodawcy.

(dowód : akta VIII U 347/14 załączone do niniejszej sprawy)

W dniu 23 lipca 2019 r. J. T. wystąpił z ponownym wnioskiem o przyznanie mu prawa do emerytury górniczej.

Wnioskodawca został zatrudniony w (...) B. od 1982 r. najpierw na oddziale (...) jako kierowca . Tam pracował jako kierowca samochodu osobowego terenowego marki (...) , którymi przewożeni byli , m. in kierowcy. Następnie samochodem skrzyniowym S. (...) przewoził on materiały potrzebne do prac remontowych i montażowych .Z dniem 1 maja 1987 r. ubezpieczony na własną prośbę został przeniesiony na oddział (...) również w charakterze kierowcy. Był to oddział transportu ciężkiego samochodów powyżej 3,5 tony.

(dowód: akta osobowe)

W świadectwie pracy górniczej pracodawca wskazał, iż ubezpieczony w okresach: od 26.10.1982 r. do 28 lutego 1989 r. oraz od 1 stycznia 1993 r. do nadal wykonywał pracę górniczą na stanowisku kierowcy operatora samochodowego sprzętu technicznego na odkrywece .

(dowód: świadectwo wykonywania pracy górniczej z 14 listopada 2011 r. – k. 6 akt rentowych)

Takie same stanowisko zostało zawarte w protokole komisji weryfikacyjnej z dnia 20 listopada 2007 r.

(dowód : protokół komisji weryfikacyjnej zawarty w aktach osobowych oraz na k. 26 akt rentowych)

W okresie od maja 1987 r. do 31 grudnia 1992 r. ubezpieczony już na oddziale (...) jeździł wywrotką (j.) przewożąc piasek, sprzęt do hydroformni, części do maszyn, a od 1 stycznia 1993 r. do nadal na stanowisku kierowcy operatora sprzętu technicznego.

Od 1 stycznia 1993 r. był kierowcą (...) pracujących wyłącznie dla potrzeb oddziałów górniczych. Ubezpieczonemu przydzielono wówczas cięższy samochód (wywrotkę) tzw. samowyladowczy z napędem, wyposażonym w pompę, która podnosiła skrzynię załadunkową do zrzutu przewożonego urobku. Sprzęt ten wykorzystywany był i jest do transportu różnych materiałów takich jak nadkład, głazy, kruszywa, węgiel na terenie wkopu jako wspomagający brygady wydobywcze. Od tej pory wnioskodawca wykonywał prace wyłącznie dla oddziałów górniczych, zajmował się przewozem i rozładunkiem kamieni, głazów, nadkładu i urobku w wyrobisku, w którym pracowała koparka wydobywcza.

Wnioskodawca podjeżdżał bezpośrednio w sąsiedztwo koparki wielonaczyniowej, która pobierała nadkład i w miejscach dla niej niedostępnych koparka jednonaczyniowa ładowała ten trudno dostępny nadkład, głazy, glinę czy kamienie na jego samochód, a on odwoził go albo na bok, albo pod maszynę kruszarkę, która kruszyła głazy. Samochód, którym kierował miał nośność powyżej 20 ton. Pracował w takim charakterze od 1 stycznia 1993 r. do nadal. W tym okresie nie woził ani ludzi, ani sprzętu, bo tego rodzaju samochody nie są do tego przygotowane. Nie pracował również jako mechanik. Wykonywał wyłącznie prace transportowe nadkładu, węgla, gliny, piachu z miejsca pracy koparki wielonaczyniowej w wyrobisku.

(dowód: pismo sztygara z dnia 27 lutego 2012 r. zawarte w aktach osobowych, zeznania świadków: J. O. – k. 64 i K. K. – k. 64 oraz zeznania wnioskodawcy – k. 65 w związku z k. 50 akt sprawy)

Na takich samych stanowiskach jak wnioskodawca pracowali w tym okresie razem z nim K. K. oraz S. Z.. Obaj mieli przyznane emerytury górnicze oraz zaliczone okresy tożsamej pracy prawomocnymi wyrokami Sądu Okręgowego w Piotrkowie tryb.

(dowód: wyroki – k. 5 i 6 akt sprawy)

Od 1 stycznia 1993 r. do chwili obecnej skarżący wykonuje te same obowiązki będąc przez cały czas zatrudniony na oddziale (...).

Sąd Okręgowy zważył i ocenił, co następuje:

Odwołanie jest uzasadnione.

Na wstępie należy zaznaczyć, iż spór w przedmiotowej sprawie dotyczy wyłącznie okresu pracy skarżącego od dnia 1 stycznia 1993 r. do dnia wydania decyzji, albowiem w załączonej sprawie VIII U 347/14 Sąd Okręgowy w Gliwicach prawomocnym wyrokiem oddalającym odwołanie przesądził, iż okres pracy wnioskodawcy do 1982 r. do 31 grudnia 1992 r. nie był okresem pracy górniczej. Sam skarżący zresztą już nie kwestionuje tego stanowiska gdyż w powyższej sprawie Sąd ten ustalił, iż miał on inny zakres obowiązków od tych, które wykonywał od 1 stycznia 1993 r. Sąd ten podkreślił, iż wraz z przydzieleniem wnioskodawcy nowego samochodu samowyladowawczego, zmienił mu się zakres obowiązków i od tego czasu zajmował się już wyłącznie transportem urobku, głazów, kamieni, gliny, a jego miejscem pracy było wyrobisko, w którym pracowała koparka wydobywcza. Sąd Okręgowy w Gliwicach uznał jednak, iż jakkolwiek praca wnioskodawcy od 1 stycznia 1993 r. była pracą górniczą to okres jej wykonywania na dzień wydania decyzji w 2012 r. okazał się niewystarczający i dlatego oddalił odwołanie.

Warto także w tym miejscu podkreślić, iż sam organ rentowy w decyzji z 7 lutego 2012 r. jak też w trakcie postępowania przed Sądem Okręgowym w Gliwicach zaliczył ubezpieczonemu do okresu pracy górniczej okres od 1997 r. do dnia wydania decyzji w wymiarze 20 lat, natomiast w tym postępowaniu pomimo tego że charakter pracy skarżącego od 1993 r. do chwili obecnej nie uległ zmianie organ rentowy nie zaliczył mu żadnego okresu pracy w (...) do pracy górniczej i nie wyjaśnił w sposób logiczny swojej niekonsekwencji.

W przedmiotowej sprawie ostatecznie kwestią sporną między stronami było wyłącznie to, czy wnioskodawca posiada wymagany 25-letni okres pracy górniczej. Spełnienia przez wnioskodawcę pozostałych przesłanek nabycia prawa do emerytury górniczej ZUS w zaskarżonej decyzji nie kwestionował.

Przesłanki nabycia prawa do emerytury górniczej określa ustawa z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1383 ze zm.), zwanej dalej ustawą. Zgodnie z art. 50 a ust 1 i 2 ustawy emerytura górnicza przysługuje pracownikowi, który spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) ukończył 55 lat życia;
- 2) ma okres pracy górniczej wynoszący łącznie z okresami pracy równorzędnej co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, w tym co najmniej 10 lat pracy górniczej określonej w art. 50c ust. 1;
- 3) nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Wiek emerytalny wymagany od pracowników: kobiet mających co najmniej 20 lat, a mężczyzn co najmniej 25 lat pracy górniczej i równorzędnej, w tym co najmniej 15 lat pracy górniczej, o której mowa w art. 50c ust. 1, wynosi 50 lat.

Zgodnie z art. art. 50b ww. ustawy przy ustalaniu prawa do emerytury górniczej uwzględnia się okresy pracy górniczej i pracy równorzędnej z pracą górniczą, będące okresami składkowymi lub nieskładkowymi w rozumieniu ustawy, z tym że okresy pracy górniczej i pracy równorzędnej z pracą górniczą uwzględnia się, jeżeli praca ta wykonywana była co najmniej w połowie wymiaru czasu pracy.

Z kolei w myśl art. 50 c ust. 1 pkt 4 ustawy za pracę górniczą uważa się zatrudnienie na odkrywce w kopalniach siarki i węgla brunatnego przy ręcznym lub zmechanizowanym urabianiu, ładowaniu oraz przewozie nadkładu i złoża, przy pomiarach w zakresie miernictwa górniczego oraz przy bieżącej konserwacji agregatów i urządzeń wydobywczych, a także w kopalniach otworowych siarki oraz w przedsiębiorstwach i innych podmiotach wykonujących roboty górnicze dla kopalń siarki i węgla brunatnego, na stanowiskach określonych w drodze rozporządzenia przez ministra właściwego do spraw zabezpieczenia społecznego, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki i ministrem właściwym do spraw Skarbu Państwa.

Wykaz stanowisk pracy, na których zatrudnienie zaliczane jest do pracy górniczej oraz wykonywanej w przodkach uwzględnianej w rozmiarze półtorakrotnym, powinno ustalić rozporządzenie wydane na podstawie delegacji ustawowej z art. 50d ust. 3 ustawy. Ponieważ rozporządzenie takie nie zostało wydane, obowiązuje nadal (z mocy art. 194 wskazanej ustawy) wykaz stanowisk zawarty w załączniku nr 2 i 3 do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 23 grudnia 1994 roku w sprawie określenia niektórych stanowisk pracy górniczej oraz stanowisk pracy zaliczanej w wymiarze półtorakrotnym przy ustalaniu prawa do górniczej emerytury lub renty (Dz. U. z 1995 roku Nr 2, poz. 8), wydanego na podstawie upoważnienia zawartego w art. 5 ust. 5 i art. 6 ust. 3 ustawy z dnia 1 lutego 1983 roku o zaopatrzeniu emerytalnym górników i ich rodzin (tekst jedn.: Dz. U. z 1995 roku, Nr 30, poz. 154). Wykaz ten obowiązuje jednak jedynie w takim zakresie, w jakim jego przepisy nie są sprzeczne z przepisami ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Rozporządzenie wykonawcze nie może bowiem przyznawać ubezpieczonym większych uprawnień niż uczynił to ustawodawca. Tym samym, przepisy ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych stanowić muszą zawsze punkt wyjścia do oceny zasadności roszczeń emerytalnych wnioskodawcy.

Spór sprowadzał się do ustalenia, czy wnioskodawca wykonywał pracę górniczą w rozumieniu 50 c ust. 1 pkt 4 ustawy w spornym okresie zatrudnienia w (...) w B. (obecnie w (...)) z siedzibą w R.), to jest od dnia 1 stycznia 1993 r. do dnia wydania decyzji, bowiem zaliczenia do pracy górniczej tych właśnie okresów żądał pełnomocnik wnioskodawcy.

Wnioskodawca podnosił, że we wskazanych wyżej okresie, jak wynika z wystawionego mu przez (...) z siedzibą w R. świadectwa pracy górniczej wykonywał pracę kierowcy - operatora samochodowego sprzętu technicznego na odkrywce wymienionej w rozporządzeniu MP i PS z dnia 23 grudnia 1994 roku w zał. nr 2 pod poz. 6. Organ rentowy zaprzeczał temu z uwagi na fakt posiadania przez skarżącego angażu na stanowisko kierowcy, kierowcy mechanika, kierowcy prowadzącego stale samochody ciężarowe powyżej 3,5 tony i kierowcy samochodów ciężarowych (członowych) powyżej 20 ton.

Górnicy charakter pracy wnioskodawcy poczynając od dnia 1 stycznia 1993 roku Sąd ustalił na podstawie zgromadzonej w sprawie dokumentacji pracowniczej, w tym częściowo charakterystyki pracy oraz kompatybilnych, spójnych i wiarygodnych zeznań świadków. Sąd uznał zeznania świadków K. K. i J. O. za wiarygodne, albowiem pracowali oni na tych samych stanowiskach co wnioskodawca w tym samym oddziale, to jest eksploatacji samochodów ciężarowych (...) Również zeznania samego wnioskodawcy Sąd uznał za wiarygodne, albowiem nie były sprzeczne z przekonującymi, w ocenie Sądu, zeznaniami świadków. Z ww. materiału dowodowego bezsprzecznie wynika, że praca skarżącego w spornym okresie polegała na przewozie nadkładu i złoża samochodami ciężarowymi samowładowczymi.

W przedmiotowej sprawie należało ocenić rzeczywisty zakres obowiązków wnioskodawcy na stanowisku kierowcy – operatora samochodowego sprzętu technicznego na odkrywce w kontekście zaliczenia jego pracy do pracy górniczej. Podkreślenia wymaga, że treść pkt. 6 załącznika 2 wskazuje, że nie każda praca kierowcy samochodu ciężarowego może być zaliczona do pracy górniczej, nawet pomimo wykonywania jej na odkrywce.

Z ustaleń Sądu, poczynionych w oparciu o wiarygodne zeznania świadków i wnioskodawcy wynika, że wnioskodawca w spornym okresie był zatrudniony w oddziale eksploatacji samochodów ciężkich (...). W tym oddziale samochodami ciężarowymi o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 20 ton przewoził na odkrywce kamienie, skały, piasek i żwir z miejsca wyrobiska. Jak wynika z zeznań świadków i zgromadzonej dokumentacji pracowniczej, ubezpieczony był kierowcą samochodu ciężarowego typu wywrotka przystosowanego do przewozu urobku i nadkładu. Po zjeździe do wyrobiska kopalnianego wnioskodawca wywoził nadkład i sporadycznie urobek z trudnodostępnych miejsc. Przewoził żwir, piasek, glinę, skały, kamienie, to jest wszystko to, co przeszkadzało w urabianiu urobku przez (...) w inne miejsca na wyrobisku wg dyspozycji oddziału złoża. Czynności te wykonywał wyłącznie na odkrywce. Innych obowiązków w powyższym okresie do dnia złożenia wniosku o emeryturę nie wykonywał.

Dodać należy, że organ rentowy w toku niniejszego postępowania sądowego, pomimo zmiany swojego stanowiska i nie zaliczeniu skarżącemu żadnego okresu pracy do pracy górniczej, podczas gdy w 2012 r. zaliczył mu okres 20 lat, był całkowicie bierny dowodowo, a jego przedstawiciel nie stawiał się na żadną rozprawę, by na bieżąco odnosić się do zeznań osobowych źródeł dowodowych. Ponadto ZUS ograniczył się w odpowiedzi na odwołanie do wskazania, że nie zalicza do pracy do pracy górniczej spornego okresu, ponieważ stanowiska kierowca, kierowca – mechanik, kierowca prowadzący stale samochody ciężarowe, kierowca samochodów ciężarowych/członowych powyżej 20 ton nie figurują w załączniku nr 2 do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 23 grudnia 1994 roku.

ZUS nie wskazał, jakie to czynności, jego zdaniem, wykonywał wnioskodawca, a przecież to nie nazwy stanowisk pracy, ale rodzaj wykonywanej pracy mają znaczenie dla zaliczenia jej albo nie do pracy górniczej. Wreszcie organ nie odniósł w żadnym zakresie do wyroków wydanych w sprawach pracujących wraz z wnioskodawcą i wykonujących takie same czynności: K. K. oraz S. Z., które to wyroki powołane zostały w odwołaniu i do niego załączone. A pracownicy ci wyrokami Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 3 stycznia 2017 roku, w sprawie sygn. akt III AUa 7/16 oraz Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 26 marca 2019 roku w sprawie sygn. Akt III AUa 363/18, mają przyznane prawo do emerytury górniczej.

Zaliczenie do pracy górniczej wnioskodawcy spornego okresu od 1 stycznia 1993 r. do 27 września 2019 r. tj. do dnia wydania decyzji jest wystarczające dla przyznania skarżącemu prawa do emerytury górniczej od pierwszego dnia miesiąca złożenia wniosku o emeryturę górniczą. W ww. okresie wnioskodawca kierował samochodem ciężarowym – wywrotką i była to praca przy przewozie urobku lub nadkładu. Obowiązki te skarżący wykonywał stale i w pełnym

wymiarze czasu pracy. Mając na uwadze powyższe zatrudniający właściwie uznał, że ubezpieczony wykonywał pracę na stanowisku kierowcy – operatora samochodowego sprzętu technicznego na odkrywce wskazanym w punkcie 6 Załącznika nr 2 do Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 23 grudnia 1994 roku w sprawie określenia niektórych stanowisk pracy górniczej oraz stanowisk pracy zaliczanej w wymiarze półtorakrotnym przy ustalaniu prawa do górniczej emerytury lub renty.

Podkreślenia wymaga, że ustalając ogólne zasady nabywania prawa do górniczej emerytury ustawodawca z jednej strony wskazał, że dla zaliczenia pracy górniczej do okresu, od którego zależy nabycie prawa do emerytury, wystarczające jest, jeżeli praca ta była wykonywana co najmniej w połowie wymiaru czasu pracy z drugiej natomiast - uznał za pracę górniczą na odkrywce w kopalniach siarki i węgla brunatnego tylko zatrudnienie łączące się z wykonywaniem czynności o określonym charakterze i na wyszczególnionych w rozporządzeniu stanowiskach pracy. Jest to w pełni uzasadnione, jeśli się uwzględni, że charakter zatrudnienia na odkrywce - z uwagi na warunki jego wykonywania i stopień bezpieczeństwa, wpływające na obciążenie fizyczne i psychiczne - nie może równać się z charakterem zatrudnienia pod ziemią. Dlatego też przepisy normujące nabywanie prawa do emerytury górniczej muszą być wykładane ściśle, a dla oceny charakteru pracy górniczej nie mogą mieć decydującego znaczenia ani zakładowe wykazy stanowisk, ani protokoły komisji weryfikacyjnej kwalifikujące określone zatrudnienie jako pracę górniczą (por. postanowienie Sądu Najwyższego Izby Pracy z dnia 27 lipca 2012 roku, sygn. I BU 3/12)

W ocenie Sądu praca odwołującego wykonywana w spornym okresie była pracą górniczą, a faktu tego nie zmienia nieprawidłowe prowadzenie dokumentacji pracowniczej w tym zakresie, w tym sporządzonej charakterystyki stanowiska pracy, która została uwzględniona przez Sąd jedynie częściowo. Z zeznań świadków wynikało bowiem, że do obowiązków skarżącego nie należało świadczenie takich czynności, jak przewożenie osób, czy materiałów, części zamiennych, gdyż sam samochód nie był do tego przystosowany. Poświadczenie wykonywania przez wnioskodawcę pracy górniczej w okresie od dnia 1 stycznia 1993 r. roku do nadal w świadectwie wykonywania pracy górniczej jest zdaniem Sądu wiarygodne, gdyż weryfikacji stanowiska pracy ubezpieczonego dokonano nie tylko na podstawie jego akt osobowych, ale i zeznań świadków, którzy wykonywali pracę na takich samych stanowiskach pracy, co wnioskodawca. Oceny tej nie zmienia błędna nomenklatura przyjęta w angażach wystawionych przez pracodawcę skarżącego.

Dodać należy, że negatywnego wpływu na rozstrzygnięcie nie ma brak możliwości zaliczenia do pracy górniczej wnioskodawcy okresu od 1982 r. do 1992 r. w którym to nie wykonywał on obowiązków operatora samochodowego sprzętu technicznego, a jedynie obowiązki kierowcy samochodu przewożącego pracowników i sprzęt gdyż te okoliczności zostały już przesądzone w sprawie VIII 347/14 Sądu Okręgowego w Gliwicach, ale pozostają one bez wpływu na rozstrzygnięcie przedmiotowej sprawy. Po zaliczeniu bowiem skarżącemu do stażu górniczego okresu od dnia 1 stycznia 1993 r. do 27 września 2017 r. roku, legitymuje się on wymaganym 25 letnim okresem pracy górniczej wymienionej w art. 50c ustęp 1 pkt 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Biorąc zatem pod uwagę, że wnioskodawca spełnił wszystkie przesłanki, od których zależało jego prawo do emerytury górniczej, Sąd Okręgowy na mocy art. 477¹⁴§ 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury górniczej od pierwszego dnia miesiąca złożenia wniosku, to jest od dnia (...) (punkt 1 sentencji wyroku).

O kosztach orzeczono jak w punkcie 2 sentencji wyroku po myśli art. 98 k.p.c. w związku z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1800 ze zm.).